

מסכת פסחים

פרק א'

א. אוֹר לְאַרְבָּעָה עָשָׂר, בּוֹדְקֵין אֶת חַמֵּץ לְאוֹר הַגָּר. כֹּל מִקְוָם שֲׁאַיִן מַכְנִיסֵּין בּוֹ חַמֵּץ אֵין צָרִיךְ בְּדִיקָה. וְלֹמַה אָמַרְוּ שְׁתִּי שׂוֹרֹות בְּמִרְטָף, מִקְוָם שְׁמַכְנִיסֵּין בּוֹ חַמֵּץ. בֵּית שְׁמַאי אָמַרים, שְׁתִּי שׂוֹרֹות עַל פִּנְיֵי כָּל הַמִּרְטָף. וּבֵית הַלְּל אָמַרים, שְׁתִּי שׂוֹרֹות הַחִיצוֹנוֹת שְׁהַנּוּ הַעֲלִילוֹנוֹת:

ב. אֵין חוֹשֵׁשׁ יְנִיחָה גְּרָה חֲלֵדָה מִבֵּית וּמִקְוָם לְמִקְוָם, דָּאַם כֵּנוּ, מַחְצֵיר לְחַצֵּיר וּמַעַיר לְעַיר, אֵין לְזָבֵר סָוף:

ג. רַבִּי יְהוֹדָה אָמֵר, בּוֹדְקֵין אוֹר אַרְבָּעָה עָשָׂר וּבְאַרְבָּעָה עָשָׂר שְׁחִירִת וּבְשָׁעַת הַבָּעוֹר. וְחַכְמִים אָמַרים, לֹא בְּדַק אוֹר אַרְבָּעָה עָשָׂר, יְבַדֵּק בְּאַרְבָּעָה עָשָׂר. לֹא בְּדַק בְּאַרְבָּעָה עָשָׂר, יְבַדֵּק בְּתוֹךְ הַמּוֹעֵד. לֹא בְּדַק בְּתוֹךְ הַמּוֹעֵד, יְבַדֵּק לְאַחֲרֵי הַמּוֹעֵד. וְמַה שְׁמַשֵּׁיר, יְגִיחֵנִי בְּצַנְעָא, כִּי שֶׁלֹּא יְהָא צָרִיךְ בְּדִיקָה אַחֲרָיו:

ד. רבי מאיר אומר, אוכליין כל חמץ, ושורפין בתקלה שש. ורבי יהודה אומר, אוכליין כל ארבע, ותולין כל חמץ, ושורפין בתקלה שש:

ה. ועוד אמר רבי יהודה, שמי חלות של תורה פסולות מבהות על גג האצטבא. כל העם מנהחות, כל העם אוכלים. נטלה אחת, תולין, לא אוכליין ולא שורפין. נטלו שמייהן, התחילו כל העם שורפין. רבנו גמליאל אומר, חליין נאכלין כל ארבע, ותרומה כל חמץ, ושורפין בתקלה שש:

ו. רבי חנינא סגן הכהנים אומר, מימיהם של כהנים לא נמנעו מלשרף את הבשר שנטה מא בלבד הטהרה עם הבשר שנטה מא באב הטהרה, אף על פי שמוסיפים טמאה על טמאותו. הוסיף רבי עקיבא ואמר, מימיהם של כהנים לא נמנעו מלחדליק את השמן שנפסל בטבול يوم ביגר שנטה מא בטמא מית, אף על פי שמוסיפים טמאה על טמאותו:

ז. אמר רבי מאיר, מדבריםיהם למדנו, שששורפין טהורה עם הטהרה בפסח. אמר לו רבי יוסי, איך היא הטהרה. ומזהים רבי אליעזר ורבי יהושע, שששורפין זו לעצמה וזה לעצמה. על מה גחלקו, על הトルיה ועל הטהרה, שרבבי אליעזר אומר, תשרף זו לעצמה וזה לעצמה, ורבי יהושע אומר, שמייהן באחת:

